

1. Välkomna

Vattnet gick måndag kväll klockan halv tio på Aventurinvägen 9 i det nybyggda området Stensund. Några mil bort i en fallfärdig sommarstuga på Ljusterö var fosterhinnan fortfarande intakt, men värkarna kom allt tätare.

På Aventurinvägen var väskan packad sedan länge och stod på de renskurade klinkerplattorna vid ytterdörren i hallen och väntade. Faktum är att den till och med hade packats om en gång. Christine hade gjort iordning väskan redan ett par dagar före utsatt datum och hade utöver kläder till bebisen också packat en klase bananer. ”Var kommer alla flugor ifrån?” hade Christines sambo Johan undrat en vecka senare. När Christine hittat källan till fluginvasionen märkte hon också att bananklasen hade förvandlat allt i väskan till en brun klistrig sörja. Men nu hade vattnet gått och den ompackade väskan skulle äntligen få åka till sjukhuset. Christine, som redan gått sju dagar över tiden, ringde till BB-Stockholm och sköterskan sa att hon skulle komma in på undersökning.

Kunde det verkligen vara förlossningen som hade satt igång? undrade Sara eftersom hon bara var i vecka 38. Hon hade haft några falsklarm tidigare, men värkarnas intensitet den här gången var av en annan art och skvallrade om att nu var det på riktigt. Det här med att vara öbo adderar ett extra spänningsmoment till själva förlossningsupplevelsen, tänkte Sara och tog stöd mot dörrkarmen när vågen av smärta rullade in. ”Du kan gott vänta hemma en stund till”, hade sköterskan på Danderyds BB sagt när hon ringde för en

halvtimme sedan. Men nu högg det till i ryggen med sådan kraft att hon minsann tänkte åka in. Det skulle inte gå att sova i natt och hon ville för allt i världen inte föda barn i kön till bilfärjan. ”Hämta bilen”, beordrade Sara sin sambo som omedelbart satte fötterna i vinterkängorna och steg ut i snön utan att knyta dem.

Christine och Johan satte sig i den stålgrå Volvo XC60n några minuter över tio och körde in mot stan i den kalla kvällen. Johan verkade helt oberörd och Christine, som kände sig fullkomligt skräckslagen, gjorde sitt bästa för att hålla masken. För att verka lite extra lugn rattade hon in en annan kanal på radion och trummade takten med fingertopparna mot den uppspända magen. Hon hade fortfarande ingen antydning till några värkar i ordets rätta bemärkelse. För det måste väl vara värre än så här? tänkte hon. Någon gång i kvarten spände magen upp sig, men det var mer en obehaglig känsla än smärtsamt.

När Sara sa att hon vill åka till BB hade Greger gått och knackat på hos grannarna Barbro och Gunnar. De hade, lika generöst som alltid, lovat att låna ut sin bil när det var dags att åka in. Gunnar och Barbro var deras grannar, och tillika Saras moster och morbror. Greger körde ett femtiotal meter över gräsmattan och parkerade bilen utanför den lilla röda sommarstugan. Han gick in och hämtade den obligatoriska ”födabarnväskan” och hjälpte Sara knyta skorna. ”Jag vill kunna ligga ner”, sa Sara irriterat när hon kom ut i den kalla kvällen och Greger flyttade fram förarsätet i den gröna Skodan och baxade in Sara i bilens baksäte.

Klockan var ungefär tjugo minuter över tio när Christine och Johan åkte hissen upp och ringde på dörren till BB-Stockholm. De möttes av en trevlig sjuksköterska och fick snart komma in till ett undersökningsrum. ”Allt ser bra ut, men eftersom förlossningen inte kommit igång så får ni en tid för igångsättning om två dagar”, sa sköterskan och log. Det kändes snopet att få åka hem igen. Klockan halv tolv var de åter tillbaka på Aventurinvägen, fortfarande med

en enorm mage och utan bebis. När de gått och lagt sig somnade Johan omedelbart, men Christine lyckades inte komma till ro.

Greger tittade på klockan när han körde bilen mot färjeläget. Det såg ut som de precis skulle missa färjan. Om han körde så fort som det gick skulle de möjligtvis hinna, men det kändes som en onödig risk att ta på de smala slingrande vägarna som fortfarande var täckta av is och snö. Och mycket riktigt missade de färjan med en minut eller två. Sara sa ingenting och Greger var också tyst. Då och då kastade Greger ett öga på Sara i backspeglarna och klockade värkarna utan att säga någonting till henne. Nu kom de med tre minuters mellanrum och Greger fick hejda sig från att springa ner till kajen och bokstavligt talat ropa över färjan från andra sidan vattnet.

På Aventurinvägen smög Christine in på toaletten. Hennes absolut största fasa inför förlossningen var inte att det skulle göra väldigt ont eller att något skulle gå på tok, även om hon naturligtvis också var väldigt orolig för det. Överst på listan av saker att oroa sig över fanns tanken att hon skulle bajs på sig. Hon kunde knappt tänka tanken, och än mindre säga det högt. Därför hade hon köpt ett gör-det-självt lavemang att ta före förlossningen, och tänkte att det här måste vara det rätta tillfället att använda det.

Färjan närmade sig äntligen kajen, men när Greger vred om nyckeln i tändningen hände ingenting. Han kände hur paniken steg i bröstet. "Startar inte bilen, eller?" röt Sara från baksätet. Men på nästa försök startade bilen snällt och den spann som en katt när de körde ombord på den gula bilfärjan. Det tog emot att stänga av motorn, men han tänkte att om de väl är på fastlandet borde det gå lätt att få tag på en taxi eller ambulans. "Du kommer väl ihåg att du måste trampa kopplingen hela vägen ner i botten", sa Sara förvånansvärt lugnt när färjan närmade sig fastlandet. När bilen rullade ut på vägen i Östanå noterade Greger att värkarna nu kom med två minuters mellanrum.

Hela idén med lavemang är förnedrande tänkte Christine när hon tittade på den lilla tuben, med det mycket långa munstycket. När tubens innehåll trycktes ut gav den avslutningsvis ifrån sig ett mycket passande pruttjud. Christine klädde på sig och gick och tittade på TV en stund medan lavemanget gjorde sitt jobb. Ett par minuter senare skiftade känslan av tryck till en smärta som strålade ner i ljumskarna. Hon vankade tillbaka till toaletten så snabbt hon kunde och hann knappt kasta sig ner på sitsen. Under hela förloppet var det som om hon såg sig själv utifrån och trots total förnedring kunde hon betrakta situationens ironi med full sinnesnärvaro. Kontrollbehov och förlossningar går inte riktigt hand i hand, tänkte hon generat. Hur skulle detta gå?

Greger och Sara åkte i tystnad de dryga fyra milen fram till Danderyds BB. När de körde in till parkeringen bad Sara honom samlat att släppa av henne vid dörren innan han parkerade. Någon minut senare kom Greger in på förlossningen och såg Sara stå och prata med en barnmorska. De blev visade till ett av förlossningsrummen och Sara undrade om hon kunde få någon smärtlindring. När barnmorskan hörde att Sara skulle föda sitt första barn fick hon något trött i blicken. ”Men du förstår att det här kan ta lång tid”, sa barnmorskan som fått sin fikarast avbruten. ”Det är bra att ha något att ta till sedan när det närmar sig lite. Du vill ju inte använda upp hela artilleriet redan nu”, sa hon menande. Sara själv kände vid det här laget att hon absolut varit villig att ta den risken, men sköterskan som hette Gunnel vände på klacken och lämnade rummet utan att vänta på svar. Nästa värk kom ett par sekunder senare och Greger såg med förvåning hur Sara vek sig dubbel och skrek högt. Han fångade henne sekunden innan hon ramlade i golvet.

Efter toalettförnedringen kom nu Christines värkar allt tätare. Hon tog fram pennan, anteckningsblocket och stoppuret som hon köpt speciellt för ändamålet. Enligt böckerna skulle det börja med korta värkar med långa mellanrum. Den första halvtimmen gick det inte att få någon riktigt struktur på värkarna. Det var lite hipp

som happ. Sedan blev det svårt att hinna klocka tiden mellan dem. Värkarna gick i varandra och gjorde så ont som hon hade trott att det skulle göra. Hon hade också läst att den första förlossningen brukar ta lång tid, och att man som förstföderska skulle försöka vänta hemma så länge som möjligt. Men nu började hon känna sig rädd, och hon gick upp och ruskade liv i Johan som motvilligt satte sig på sängkanten. ”Är du helt säker att det är dags?” frågade han.

”Men för i helvete, vi behöver hjälp här inne!” skrek Greger. In kom en undersköterska hasande, utan någon större brådska, och från ett par meters avstånd såg hon på när Sara kräktes på golvet. Ett par minuter senare konstaterade barnmorskan Gunnel att Sara redan var nio centimeter öppen varpå kranen till den himmelska lustgasen öppnades generöst. Sara tittade på klockan som närmade sig midnatt. Hur länge till skulle det här hålla på? Hon tänkte håfullt på yatzyspelet och boken som låg i väskans ytterfack. Hur fan skulle det gå till att spela spel under en förlossning?

Klockan var närmare ett när de kom in till sjukhuset för andra gången. Undersökningen visade att Christine var sex centimeter öppen och allt såg bra ut. Det var ett kompakt mörker utanför och Christine försökte distrahera sig genom att titta på en märklig tavla som föreställde något hon inte riktigt såg vad det var. Det gick dåligt. Värkarna var mer regelbundna nu och hon sög girigt i sig av lustgasen. Hon hörde sig själv hota sköterskan som försökte vrida ner lustgasens koncentration bakom ryggen på henne.

När klockan var tre på natten avtog Saras värkar. Vattnet hade fortfarande inte gått och instinktivt kände hon att det här barnet inte skulle födas med mindre än att hon klev ur sängen och fick hjälp av tyngdlagen. Nästa gång hon tittade på klockan var den tjugo minuter över tre och hon bestämde sig målmedvetet för att barnet skulle födas innan klockan blev halv fyra. Och när Sara bestämmer sig för något så brukar det blir så. ”Nu ställer jag mig upp”, sa Sara till Greger, och till barnmorskan sa hon ”nu kommer

barnet på nästa värk”. En halv minut senare hördes ett plask och barnmorskan fångade den lilla flickan som slank ut som en liten fisk. Innan klockan blev halv fyra var Sara tillbaka i sängen med den kladdiga lilla bebisen på sitt bröst. Hon hade klarat det.

Christine kände de första krystvärkarna klockan sex på morgonen. De gjorde mindre ont, men var obehagliga på ett annat sätt. Det var som om kroppen försökte vända ut och in på sig själv. Hon lyckades både notera det faktum att nu hade hon minsann bajsat på sig och reflektera över att det var helt sjukt att hennes hjärna faktiskt prioriterade att ens registrera det. Känslan hon hade nu liknade den där gången när hon klättrat upp på tiometerssvikten i simhal-len när hon var liten. Hur högt kan det vara? hade hon tänkt när hon stod där nere. När hon kom upp var det mycket högre än hon kunnat föreställa sig och såg ingen annan utväg än att klättra ner igen. Hade det funnits en möjlighet att ångra sig här och nu hade hon gjort det också. Men nu var det bara att hoppa. En kvart senare hördes ett ilsket barnskrik och hennes och Johans son var född.

Greger kröp upp i sängen bredvid Sara och klappade Lova på det lilla huvudet som var täckt av svart hår. När han tittade på sin egen hand som rörde vid det lilla barnet var det som om han såg den också för första gången. Nu tillhörde den där handen en pappa. En förälder. Det är ett stort ansvar som vilar i mina händer nu, tänkte han men kände sig ändå helt trygg.

När Christine satt med sin sovande son i famnen märkte hon att solen gått upp utanför fönstret. Det varma ljuset sipprade in mellan persiennerna och hon överväldigades av ögonblickets mäktiga känsla. Det var som om solen hade valt att gå upp idag för att få möta hennes barn och för att göra vågen över hennes strålande insats. Idag är det en bra dag att komma till världen, tänkte hon och strök Levi över den rosa pannan.

Välkomna till världen!

2. Önskan

Klockan var några minuter över halv sex på morgonen och Sara låg och tittade på sin sovande dotter. Hennes egen kropp kändes som ett öppet sår, men den lilla flickan var helt perfekt i all sin skrynkliga ömtålighet. Rummet var mörkt så när som på ljusspringan som letade sig ut från den tända lampan i badrummet. Sara hade alltid varit lite mörkrädd, och ville aldrig att det skulle vara helt svart. När hon lyfte blicken från Lova såg hon Gregers rygg, den urtvättade t-shirten och hans svarta hår som lockade sig i nacken. Det var bara 21 månader sedan de träffades första gången, några dagar före midsommar för snart två år sedan. Här och nu kändes det som en hel evighet sedan.

Jag bor hos min moster och morbror på Ljusterö över sommaren för att komma hemifrån, hade Sara tänkt då. Hon hade bara bott på loftet i Gunnar och Barbro's stuga i några veckor när Greger flyttade in i det gamla fallfärdiga grannhuset. Första gången Sara hade sett huset hade hon undrat hur någon frivilligt kunde välja att bo där. Men två dagar efter det att Greger flyttade in i det röda torpet hade hon också gjort det. Det hade känts så självklart. "Alla sätt är bra utom de dåliga", hade Gunnar sagt när Barbro tyckte att "det minsann gick lite väl fort det här".

Gregers morfar Helge som ägde torpet hade varit berömd i området eftersom han var svår att missa när han oavsett väder promenerade med sin rullator på vägar som saknade trottoar. Eftersom han såg dåligt fick grannarna då och då fiska upp honom när han ramlat ner i ett dike. Gregers mamma Anita tyckte att han oftare låg i vägkanten än i sin egen säng. Under det sista året hade Anita

fått göra många akututryckningar från Täby när Helge gjort allt från att ha ramlat med huvudet före i en snödriva till att nästan ha eldat upp huset. Ibland resulterade de olika dikeskörningarna i ett läkarbesök, men oftast räckte det bara att hon var med honom en stund till dess att han hämtat sig igen.

Helges gamla sommarstuga hade stått tom i ett halvår när Greger flyttade in. Under julhelgen hade Helge fått en stroke, och under kraftiga protester hade han flyttat till ett äldreboende i Åkersberga när han skrevs ut från sjukhuset. Den första stroken hade inte orsakat några allvarliga nedsättningar, men Gregers mamma tyckte att det var dags att hennes åttiotvååriga pappa hade det lite mer ordnat omkring sig.

”Under inga omständigheter får torpet säljas”, förkunnade Helge, som hade tänkt bo i stugan på somrarna. På våren hade han drabbats av ytterligare en stroke, och nu var det inte längre möjligt för honom att bo själv. ”Torpet fick fortfarande absolut inte säljas”, vidhöll Helge, vilket blev Gregers smala lycka när han något oväntat fann sig utan boende på försommaren.

Standarden i torpet var spartansk. Det fanns inget kommunalt vatten eller avlopp. Det fanns en lite småkinkig mulltoa, element och varmvattenberedare som bara fungerade ibland, och en vedeldad spis. Stugan låg nära Lillviken, hade en härlig lummig trädgård och det en mäklare skulle kalla sjöglimt.

Innan Greger flyttade ut till Ljusterö hade han köpt en flakmoppe på Blocket och nu stod den i skjulet. ”Den går som en klocka”, hade säljaren lovat, och mot bättre vetande hade Greger gått med på att låta säljaren leverera den när han inte var hemma. När han försökte starta den hade absolut ingenting hänt. Efter några minuters kokande vrede hade Greger insett att det inte fanns någon bensin i tanken. Då var det tur att jag inte hann ringa säljaren, hade han tänkt.

Men oavsett anledningen till varför fordonet inte startade så var kylskåpet tomt. Han bestämde sig för att ta bussen till affären vid Ljusterö torg. Kvällen innan hade han varit uppe sent och nu var klockan närmare två. Eftersom han inte hade någon tid att passa

tog han sig tid att bekanta sig lite med folk i affären. Turligt nog var en av dem han träffade en granne som erbjöd honom skjuts hem och bjöd in honom till middag på kvällen.

”Kom förbi klockan sju”, sa grannen som hette Gunnar Sjöqvist, och bodde tillsammans med sin fru Barbro i en vinterbonad sommarstuga knappa femtio meter från Helges hus.

I bilen på väg hem berättade Gunnar att de hade Barbros systerdotter Sara på besök. ”Sara har kommit lite snett förstår du, men hon är en bra flicka”, skvallrade Gunnar. Greger hade gärna velat veta vad ”kommit lite snett” innebar, men tänkte att han fick hålla sig till tåls tills i kväll. Han ville inte verka nyfiken.

Ett par minuter över sju gick Greger den korta biten till familjen Sjöqvists blåmålade stuga. Han plockade en bukett blommor på vägen. Det blev prästkragar och rödklöver, och ett par grässtrån slank med också. Redan innan Greger hunnit knacka öppnade Barbro dörren. Greger misstänkte att hon nog sett när han plockade blommorna och kände sig lite ertappad. Hur det än förhöll sig blev Barbro otroligt glad över buketten och visade Greger runt i det lilla huset.

På bottenvåningen fanns kök, vardagsrum, sovrum och ett badrum. Kunde det vara så att en dalahäst faktiskt hade exploderat här inne, funderade han tyst. Varje centimeter av väggarna var täckt av boningar. Trasmattorna i rött, blått och gult låg omlott på golvet och till och med duken på bordet matchade de broderade gardinerna. Den virkade huvan till kaffeapparaten hade samma mönster som den målade kaffefilterhållaren. Paradhanddukar minsann, tänkte Greger som kom ihåg att det var så det hette från slöjden i skolan.

”Jag tycker mycket om att handarbete som du ser”, sa Barbro som också var kassör i det lokala slöjdgillet och hembygdsföreningen.

”Jag misstänkte det”, svarade Greger utan ett spår av ironi, och log stort mot sin nya granne.

När Greger stod och beundrade inredningen kom Sara nedsläntrandes från sovloftet på övervåningen. Han såg henne när hon

var halvvägs ner för trappan. Sara var det vackraste han någonsin hade sett i ett par mjukisbyxor och han kom på sig själv att stå och stirra på henne med öppen mun. Även Sara verkade tycka om vad hon såg, och tittade tillbaka till dess att hon generat vek bort blicken. I samma ögonblick insåg hon förläget vad hon hade på sig, men kunde inte med att vända upp och byta om.

”Vi tycker att det ska bli så roligt med en ny granne”, sa Barbro. ”Helge var en sådan trevlig gammal man. Vi brukade handla åt honom och hjälpa till och skotta på vintern, men det är inte lätt att bo här ute när man kommer upp i åren”, berättade Barbro för Greger och Sara utan att någon av dem lyssnade.

”Nu är maten klar”, ropade Gunnar från köket, och alla gick in och satte sig. Gunnar serverade kött, potatis, sås och perfekt kokade gröna bönor på ett uppläggningsfat i blå keramik. Greger och Sara satt mitt emot varandra vid det fyrkantiga köksbordet.

Gunnar och Barbro konverserade ivrigt och berättade historier om Helge, Ljusterö och om sig själva. Gunnar var uppvuxen på Ljusterö och Barbro i Dalarna. Båda två jobbade på fastlandet. Gunnar var enligt egen uppgift ”tjänsteman på kommunen” vad det nu innebar tänkte Greger, och Barbro jobbade som handläggare på försäkringskassan. När Greger berättade att han arbetade som konsult med programmering såg Gunnar och Barbro artigt intresserade ut, men hans jobb var lika obegripligt för dem som deras jobb var för honom. Barbro frågade oroligt något om anställningstrygghet och sjukpenning, men Greger bara log och sa att han inte hade tänkt bli sjuk.

Efter middagen flyttade de ut och alla fyra drack kaffe på verandan som vätte ner mot vattnet. ”Om grannen hade tagit ner tallen så hade vi haft en helt fantastisk sjöutsikt”, sa Barbro. ”Vi har pratat med honom flera gånger, men han vill absolut ha kvar sin tall.”

”Den skyddar mot insyn säger han”, sa Gunnar på ett sätt som avslöjade att han tyckte att det var småaktigt av grannen att missunna dem sjöutsikt. Greger anade att grannen möjligen hade en poäng med insynen.

Klockan nio reste sig Greger för att gå. Barbro och Gunnar skulle båda jobba i morgon, men Sara bestämde sig för att gå ut och gå en sväng.

”Ska du gå på en promenad?” utbrast Barbro förvånad, men tystnade strax. Hon passade på att ge Gunnar en menande blick, som annars säkert kunnat föreslå att han gärna skulle göra Sara sällskap.

Greger och Sara promenerade längs vägen en bit och sedan upp för en skogsstig. ”Jag brukade gå här när jag var liten tillsammans med Barbro och Gunnars dotter Anneli”, sa Sara. Stigen smalnade av och Greger gick nu tätt bakom Sara.

”Anneli pluggade på Chalmers, träffade en göteborgare, jobbar på Volvo och bor på en ö i Göteborgs skärgård”, fortsatte hon. ”Jag är uppvuxen i Dalarna, men de senaste åren har jag hoppat runt på olika folkhögskoleutbildningar.” Stigen blev återigen lite bredare och Sara och Greger mötte varandras blickar. ”Barbro tycker att det är väldigt oroväckande att jag inte kan bestämma mig vad jag vill göra med mitt liv”, skrattade Sara.

”Ja, och hur ska det blir med din sjukpenning?” skojade Greger.

Snart var de uppe på en bergsknalle med vidunderlig utsikt över havet. De satte sig ner bredvid varandra och Greger undrade hur gammal Sara var. Hon såg väldigt ung ut, men det var nog kläderna som gav det intrycket. På sättet hon pratade kunde hon vara tjugofem. Han var själv tjuugoåttå. Greger kände hur Saras arm nuddade hans där de satt, och han fick anstränga sig för att lyssna uppmärksamt på det hon sa. Det var så behagligt att vara nära Sara och på vägen tillbaka försökte han tänka ut hur han skulle få träffa henne snart igen.

”Vill du följa med och cykla i morgon?” frågade Sara, som om hon hade läst hans tankar. ”Du kan låna Gunnars cykel så tar jag Barbros.”

De kom överens om att Greger skulle komma över klockan elva. Sara vinkade snabbt till avsked och gick in genom dörren. Greger fortsatte en bit bort, vände sig om, och tittade upp mot Saras loft. Han tyckte sig se Saras ansikte som tittade ner mot honom, men det försvann innan han hann vinka.

Anna Eriksson Skarin

*När du minst anar händer det du önskar i ditt hjärta.
Önskan du kanske inte ens vet om att du har uttalat men
som ändå finns där och hela tiden skickar ut en signal.
I ögonblicket det du önskar blir till verklighet känns det
som om världen stannar. En sekund blir till en evighet,
och det finns bara precis just här och nu.*

3. Möten

Christine lyfte varsamt ner Levi i bilbarnstolen. Efter en stunds famlade med spännet lyckades hon knäppa fast honom. De åkte hissen ner under tystnad, och Christine noterade att Johan höll i stolens handtag med samma avslappnade självklarhet som han skulle burit en matkasse.

Utanför entrén väntade Christine med den sovande Levi medan Johan gick och hämtade bilen som var parkerad en bit bort. Huvudet snurrade med galna tankar när hon tittade ner på den lilla bebisen i röd overall och vit mössa. Tänk om jag får en black out och vi glömmer honom på parkeringsplatsen. Eller om jag ställer honom på biltaket och åker iväg. Tänk om en meteorit faller ner precis här och krossar honom. Eller terrorister.

När Johan lyfte in barnstolen i bilen kastade Christine en snabb blick över axeln liksom för att säkerställa att ingen var på väg ut för att hindra dem från att åka. För ett par minuter sedan när hon gick ut genom dörrarna från BB väntade hon sig att det skulle börja tjuta, som om hon tagit med sig något olovandes. Det är märkligt ändå att man behöver en utbildning och göra prov för att få köra bil, eller ens för att övningsköra med någon. Men ett barn får man bara ta med sig hem hur olämplig man än är, tänkte Christine.

För Christine kände sig olämplig. Hon visste att hon självklart skulle göra sitt bästa som förälder, men en känsla att vara utomordentligt oförberedd hängde över henne. De senaste månaderna hade känslan av att ha glömt något viktigt varit hennes trogna följeslagare och hon hade försökt att shoppa bort den på en lång rad barnbutiker runt om i stan. Det hade blivit många små saker. Små

nappar, små blöjor och små lakan som hade tvättats tre gånger i parfymfritt tvättmedel. Vagnen hade hon beställt för flera månader sedan. Den var det första fordonet att rullas in i garaget i det nya huset.

Mot slutet av graviditeten hade Christine och Johan varit med på en föräldrautbildning i Mödravårdscentralens regi. Efter första tillfället hade Johan konstaterat att hela kursen minsann var ett skämt och att han inte tänkte gå på den fler gånger. Trots att Christine egentligen delade hans uppfattning hade hon gått på de övriga tillfällena, men varje gång hade hon ställt sig själv frågan: "Vad gör jag här?" Svaret på den frågan, visste hon, var att hon var rädd att missa något viktigt. Okej, hittills har ingen livsavgörande information levererats på träffarna, men man vet aldrig. Det skulle ju kunna vara så att "hemligheten" kommer nästa gång? hade hon tänkt.

En gång hade barnmorskan visat hur en förlossning går till genom att trycka en plastdocka ut ur en röd virkad påse, som alltså skulle symbolisera livmodern, och sedan ut via ett plastbäcken som hela tiden envisades med att falla i bitar. Christine hade skrattat högt och ungefär samtidigt var det en av papporna som hade svimmat.

Trots att det presenterades som en utbildning för blivande föräldrar var det väldigt lite som handlade om föräldraskap utan nästan allt rörde själva förlossningen. I och för sig, erkände Christine, så var hon inte direkt kontaktbar gällande något annat än just förlossningen. Det var som att prata pensionsförsäkringar med en tonåring, tänkte hon.

Christine hade försökt att ställa några frågor, men inget av det hon undrade verkade gå att svara på. Som det här med bröstmjölken till exempel. Hon hade frågat: Men tänk om det inte kommer någon mjölk alls?

"Men de första dagarna kommer det ingen mjölk, utan det tar några dagar för mjölkproduktionen att komma igång", svarade barnmorskan.

"Men jag menar alltså, tänk om det inte kommer någon mjölk

alls. Någonsin. Alltså om min kropp inte KAN producera någon mjölk?” förtydligade Christine.

Barnmorskan tittade fortfarande på henne oförstående och de avbröts av någon annan som hade en fråga om hur tätt det ska vara mellan värkarna när man ska åka till BB.

Lika oförstående som Christine var inför det faktum att kroppen skulle kunna producera mjölk, lika oförstående hade hon varit inför det faktum att hon faktiskt skulle kunna bli gravid. Hur kunde det gå till? Det var liksom för osannolikt. Innan dess att hon sett det lilla fostret på ultraljudet hade hon inte vågat tro på det. Tänk om hon bara inbillade sig? Som en hund som är skendräktig och håller på och boar och har sig. Men istället för att krafsa ett stort hål i korgen så kännetecknades hennes skendräktighet av att köpa Snickers i smyg i godisautomaten på jobbet och att äta Kalaspuffar direkt ur paketet.

Nu var bilen ute på E18. Christine som ville verka oberörd hade satt sig i framsätet bredvid Johan. Helst hade hon velat sitta där bak med Levi.

”Jag ska bara ta av honom mössan”, sa hon till Johan, som till skillnad från henne själv verkade helt oberörd av de senaste dagarnas händelser. När Christine tog av Levi mössan passade hon samtidigt på att känna efter så att han andades. Små lätta snusningar mot pekfingret som hon höll under hans lilla näsa berättade att allt var precis som det skulle vara. Under färden hem gjorde hon sig flera ärenden i baksätet för att få kontrollera i smyg att Levi fortfarande andades.

Två år tidigare hade det varit en helt vanlig tisdagsmorgon. Johan hörde hur det ringde när han klev ut ur duschen. Med blöta fötter sprang han från badrummet till sovrummet för att svara i telefonen som låg på sängbordet. Han betraktade sin egen nakna kropp i den spegelbeklädda garderobsdörren på andra sidan rummet när han fick beskedet att Naxius, där han var försäljningschef, hade köpt IQ Software, deras värsta konkurrent.

I hela världen hade de båda företagen ungefär lika många medarbetare, men i Sverige hade IQ Software ett mycket större kontor

och mer än fyra gånger så många anställda. Tankarna virvlade i Johans huvud som bara haft sin nuvarande roll som försäljningschef i några månader. Han visste precis vem som hade jobbet som motsvarade hans på IQ Software, och tanken fick honom att känna sig lite yr. Nu gäller det att jag inte räknar ut mig själv, tänkte han. När han sedan stod i hallen och knöt skorna var självförtroendet återigen på plats. Jag har alltid tur, tänkte han. Det är bara att hålla min linje så kommer det här lösa sig alldeles utmärkt. Vilket det också gjorde eftersom Johans motsvarighet på IQ Software fick en roll i den europeiska organisationen och flyttade till Bryssel. Så när alla säljarna på de båda företagen skulle åka på kick-off tillsammans ett halvår senare var Johan inte längre ansvarig för en grupp med åtta säljare, utan hade nu en grupp på 23 stycken.

Johan kände alla som skulle vara med på kick-offen till namnet eftersom de flyttats runt i avdelningarnas organisationsscheman. För ett halvår sedan var det över 70 säljare som arbetade i något av de tre affärsområdena mjukvara, affärssystem och service, men i den gemensamma organisationen fanns det bara lite drygt 60 tjänster och ett gäng gallrades bort.

När Johan satt med i förhandlingarna blev det blev snabbt tydligt vilka som var eftertraktade och vilka som inte stod lika högt i kurs. Johan visste att det gällde att få de bästa till sin grupp och samtidigt akta sig för folk med personliga problem och annat som kunde påverka produktiviteten. Två av de åtta från Johans grupp fick lämna företaget, han plockade in femton stycken från den motsvarande gruppen på IQ Software och hade bytt till sig två stycken från ett annat affärsområde. Det var två personer som han kände till sedan tidigare och som hade tagit flera affärer framför näsan på hans kollegor.

När Johan hörde gruset på uppfarten till konferensanläggningen knastra under däcken på hans några veckor gamla Volvo XC60 kände han sig förväntansfull och nöjd. Det kommer att bli bra det här, tänkte han, och parkerade utan att reflektera på platsen närmast dörren, som var avsedd för konferensanläggningens personal.

När han klev ut på trappavsatsen som ledde ner i den stora salen var han ett par minuter sen. Snett ovanifrån var det tydligt att den stora gruppen människor grovt sett var indelade i två grupper. Det gröna laget och det orange laget, tänkte Johan och log för sig själv. Sextio personer som är riktigt glada att de inte fick sparken.

”Om alla sätter sig i en stor ring”, ropade den inhyrda organisationskonsulten. Det var ingen som hörde henne över sorlet. Istället gick hon fram till den ena gruppen och sedan till den andra, och snart började folk hitta sina platser. På alla stolar låg en mapp med personens namn, en färg och antingen software, affärssystem eller service tryckt med stora svarta bokstäver. Det låg också små paket med nya visitkort till alla i gruppen.

Hela den första dagen skulle ägnas åt att lära känna varandra, och därför delades alla in i fyra till synes slumpvis sammansatta grupper. Johan ledde den blå gruppen som bestod av några stycken från hans grupp men också från de andra affärsområdena. En av dem som var med i hans grupp hette Christine. Hittills hade hon bara varit ett namn på ett organisationsschema och eftersom hon var tjugoåttå år hade Johan aktat sig noga för att få henne i sin grupp med tanke på att hon förmodligen skulle bli gravid vilken dag som helst. Kvinnor mellan tjugoåttå och trettiofem är högexplosiva.

När Johan anslöt sig till gruppen, och mötte Christines blick för första gången, noterade han med glädje att hans närvaro fick henne ur balans. Han fyrade roat av sitt bästa leende som levererades tillsammans med ett fast handslag.

”Johan Hasselgren”, sa han och höll i hennes hand en sekund för länge. Christine hann få en lätt panikkänsla i bröstet.

Christine hade hört talas om den där Johan. Många tyckte han var trevlig, men omdömena arrogant, kallblodig, och karriärst användes också flitigt. ”Han skulle sälja sin mamma på torget om priset var det rätta”, hade en säljare som tidigare haft Johan som chef berättat för de nya kollegorna. Men nu satt hon här och höll på att ramla ur stolen. Han var den vackraste mannen hon någonsin sett. Resten av dagen kändes som ett töcken och tiden flög i väg. Christine var glad, uppsluppen och deltog med liv och lust i team-

building-aktiviteten. Och Johan var inte alls så där dryg och otrevlig som alla hade sagt. De hamnade dessutom bredvid varandra vid middagen och han lyssnade när hon berättade om sin resa till USA i somras och han berättade om sin fyraåriga brorsdotter som också var hans gudbarn. Ryktena stämde verkligen inte, konstaterade Christine. Och efter några glas vin fick hon verkligen anstränga sig för att inte berätta för honom hur överraskad hon var.

Den andra dagen på kick-offen tillbringades i affärsområdesgrupperna och Christine som tillhörde affärsområdet affärsystem förpassades till en dragig ombyggd lada ett par hundra meter från huvudbyggnaden. "Vi får alltid smulorna", konstaterade en av hennes nya kollegor från Naxius. "Det är alltid software som står högst i kurs", sa han. Så hade det inte varit på IQ Software, tänkte Christine.

När Christine satt i sin svarta Golf på vägen hem från kick-offen till tvåan på Roslagsgatan fick hon ett samtal från företagets växel. När hon svarade väntade hon sig att det skulle vara en kund i andra änden, men istället möttes hon av: "Hej, det är Johan".

Christine kände hur hjärtat började slå hårt. "Hej", svarade hon, och hoppades att det inte gick att höra hur nervös hon var. Det gjorde det, och Johan log för sig själv. Han hade stått och valt mellan att föreslå en fika eller en promenad, men nu bestämde han sig för att det fick bli en promenad.

"Jag tänkte höra om du ville träffas och gå en promenad imorgon?" frågade han.

"Var hade du tänkt gå någonstans?" frågade Christine, som hörde hur idiotisk hon lät. Som om hon bara var intresserad av att gå en promenad om det var på något intressant ställe.

"Jag brukar promenera runt en sjö som ligger precis i närheten av där jag bor. Det är en halvmil ungefär", sa Johan som till skillnad från Christine levererade genomtänkta och lugna svar.

Smart att säga att man promenerar, hade Johan tänkt. Det låter sunt. För att inte tala om hur smart det var att ha nära hem om saker, så att säga, kändes bra. Dessutom låg det ett otroligt trevligt litet kafé ungefär halvvägs runt sjön som hade fenomenala kanelbullar. De brukade tjejkarna som han vallade runt sjön uppskatta.

”Jag kan komma och hämta dig i morgon klockan ett”, föreslog Johan.

”Det blir jättebra”, sa Christine och beskrev var hon bodde. Det hade Johan redan kollat upp, men det berättade han inte eftersom det skulle låta mer än lite creepy, insåg han.

När Johan såg Christine komma ut ur porten tyckte han att hon var fantastiskt vacker med sin nätta figur, axellånga mörka hår och de intensivt blå ögonen. Hon hade inte sett honom än, och Johan passade på att betrakta henne en kort stund innan han gav sig till känna.

Sedan öppnade han dörren och vinkade till henne på andra sidan gatan. Christine såg sig för innan hon gick över den trafikerade gatan och klättrade in på passagerarsidan.

Bilen var ren och luktade ny. Den svarta läderklädseln knarrade när hon satte sig.

”Vad roligt att ses idag igen”, sa Johan.

Christine rodnade och fick bara ur sig ett svagt ”ja”, och vände bort ansiktet och låtsades titta ut genom fönstret.

Johan körde ut på motorvägen i riktning norrut. Några minuter senare flöt småpratet naturligt. Efter en kvart var de framme vid Johans nybyggda bostadsområde som låg precis vid vattnet.

”Sjön ligger ett par hundra meter ditåt”, pekade Johan.

”Vad kul”, svarade Christine lite för entusiastiskt, och tyckte återigen att hon gjort bort sig.

Då och då stötte deras armar emot varandra när de gick bredvid varandra i rask takt. Tempot lugnade snart ner sig i takt med att samtalet blev allt livligare. Johan noterade att de hade överraskande mycket gemensamt och att Christine var lika smart som hon var snygg. Intelligens var i och för sig inte en kvalitet som hittills varit med på hans kravlista, som toppades av hög nivå på kvinnlig fågning. Det här är en sådan kvinna som man gifter sig med, tänkte Johan.

Under samtalets gång ansträngde sig Christine för att verka trevlig och intresserad. Johan väckte något hos henne som gjorde att det kändes så oerhört viktigt för henne att han skulle tycka

att hon var bra. Kanske beror det på att han nästan är min chef? tänkte hon för sig själv. Vilket var ett ämne som ingen av dem berörde alls. Ett samtal som handlade om huruvida det var lämpligt att de sågs på det här sättet skulle innebära att de erkände för varandra att de båda två var fullt medvetna om att det här inte bara var en träff i all vänskaplighet. Visst ska väl två kollegor kunna träffas och gå en promenad? var den underförstådda överenskommelsen. Det här är ju inte konstigare än att jag och en manlig kollega träffas och kollar på fotboll, hade Johan tänkt säga om han mot förmodan skulle springa på en kollega som skvallrade för hans chef.

När de gick in på serveringen tittade Johan sig omkring ifall han skulle se någon han kände. Risker att han skulle träffa någon kollega här kändes ganska liten, han hade aldrig gjort det tidigare, men om det skedde ville han vara den som gick fram och hälsade och inte tvärtom.

”Det finns filter här, så vi kan väl sitta ute va?” frågade Johan. ”Om du vill, alltså?”

”Jag sitter gärna ute”, svarade Christine och log trots att hon egentligen tyckte att det var på gränsen till för kallt. Det var bara augusti, men det blåste kalla vindar.

Johan greppade ett par filter och hängde dem över ryggen på en soffa i svart konstrotting. ”Om du sätter dig så går jag in och handlar”, sa Johan. ”Vill du ha en latte, eller?” frågade han Christine och ångrade sig i samma ögonblick som han sagt det. Kvinnor gillar inte att vara som alla andra, hade Johan lärt sig. Trots insikten var det svårt att tillämpa den kunskapen i praktiken.

”Jag tar gärna en kopp rött te med någon smak på”, svarade Christine, som inte alls verkade förnärad.

”Vill du ha något att äta?” frågade Johan eftersom han inte ville göra om misstaget att anta att Christine var som alla andra tjejer som aldrig beställde någon mat.

”Nej tack, det är bra”, svarade Christine som var alldeles för nervös för att känna hungerkänslor.

Efter tio minuter återvände Johan till bordet balanseras en

bricka med Christines te i en vacker liten blåblommig kanna och en latte och en kanelbulle till sig själv.

När Christine hällde upp teet simmade det runt flera små teblad i toppen av koppen.

”Jag började dricka rooibos när jag hade läst Alexander McCall Smiths böcker om Damernas detektivbyrå”, berättade Christine för Johan och luktade på det kryddiga teet. ”Har du läst de böckerna?” frågade hon.

”Nej”, svarade han sanningsenligt, men önskade innerligt att han hade kunnat svara att han hade läst och älskat hela serien. I Johans bokhylla fanns det mest managementlitteratur och deckare i pocket som han läste på flyget. På sängbordet låg en hög med National Geographics som han fick av sin pappa. Naturens storslagenhet fascinerade honom.

”Rooibosbladen är inte som andra tesorter och behöver silas genom ett mer finmaskigt filter”, berättade hon. ”Det är en mycket mjukare och rundare smak, och inte alls bittert som svart eller grönt te”, berättade Christine. ”Dessutom är det koffeinfritt.”

För första gången i sitt liv hade Johan ett samtal om te, och han tyckte att det var fascinerande. Johan fick hejda sig för att inte erbjuda Christine en bit av hans bulle och av samma anledning lät han bli att ta Christines hand när de två timmar senare reste sig för att gå resten av varvet runt sjön. I stället var det Christine som försiktigt gick närmre och la sin arm under hans. Och när de kom fram till bilen var det hon som frågade om hon fick följa med upp och titta på hans lägenhet.

”Självklart”, svarade Johan.

När Johan skjutsade hem Christine på söndagen var det med blandade känslor. Det här var en riktigt dålig idé, tänkte han. Det går inte an att vara chef och limma på medarbetarna på det här sättet, konstaterade han i ett försök att distansera sig till det som hade hänt under det senaste dryga dygnet. Och blir det bättre eller sämre av att jag verkligen inte vill skjutsa hem henne? undrade han. I den här soppan, blir det bättre eller sämre för att det här känns som det är på riktigt?

När de stannade vid ett rödljus några hundra meter innan Christines hus vände han sig mot henne. Innan Johan hann säga något sträckte Christine fram handen och smekte honom över håret och kinden. Värmen från hennes hand, och känslan i magen, fick honom att glömma vad det var han skulle säga.

När bilen stod utanför porten, tog hon av säkerhetsbältet och lutade sig fram och kysste honom. ”Vi ses kanske imorgon”, sa hon och klev ur bilen. Johan vinkade till svar och tittade på henne när hon slog koden och tryckte upp porten. Han skymtade hennes ryggtavla och det långa mörka håret som försvann in i hissen innan han körde hemåt.

Christine vaknade tidigt på måndagen, bara tio timmar efter det att Johan skjutsat hem henne, och kände sig mer utvilad än vanligt. Eftersom hon åkte till jobbet redan kvart i sju tog de två milen till kontoret, som kunde ta en dryg timme vid åttatiden, nu bara en kvart. På hennes våning var det bara hon och ett par till på plats och det kändes nästan fel att bryta tystnaden med kaffemaskinens argsinta brummande. Därefter värmdes hon mjölk i mikrovågsugnen och gick till sin plats och rensade mejlen medan kollegorna droppade in en efter en. Redan klockan tio var veckans kundbesök bokade och Christine fick med sig sin kollega Peter till soffhörnan i fikarummet.

”Han gillar dig”, sa Peter när de satt sig ner med varsin kaffe.

Utan att Peter ens sagt Johans namn visste de båda två vem han menade. Christine kände hur hennes ansikte blev varmt.

”Herregud, du gillar honom också”, sa Peter chockat.

Christines fortsatta tystnad och rodnad fick Peter att spärra upp ögonen och Christine såg hur han fick röda fläckar på halsen.

”Har ni?” stammade Peter, och Christines tystnad räckte som svar.

”Men du vet inte vem han är egentligen! Han är iskall!” utbrast Peter nästan panikslaget.

Christine sa fortfarande ingenting utan tittade bara ner i sin mugg.

”Vilken jävla tur han har”, suckade Peter efter en stunds tystnad,

och när han insett vad han sagt reste han sig upp och gick förläget därifrån.

På måndagen och tisdagen såg Christine inte till Johan på kontoret, och han hörde inte av sig. Hon började undra om hon hade inbillat sig alltihop. Visst kände hon sig lite besviken och förvånad, men känslan som låg överst var lättnaden att ingen, och då framförallt Johan, visste hur mycket hon hoppats på det här. På söndagskvällen hade hon i sin fantasi redan inrett det där huset de skulle köpa tillsammans och hittat på namn till deras gemensamma barn. De hade till och med åkt på semester med "barnen" till Gotland i hans XC60.

På onsdagen såg hon Johan på håll, men han gjorde ingen ansats att komma och hälsa. Då lyckades Christine till och med tycka att det var tur att han inte hörde av sig eftersom han uppenbarligen var precis en sådan där skitstövel som kollegan hade berättat att han var. Därför var Christine helt oförberedd när Johan ringde henne på torsdagen.

"Vad vill du göra i helgen?" frågade han.

I samma stund som hon hörde hans röst var allt förlåtet. Det var förstås bara så att han haft mycket att göra. Om sanningen ska fram hade hon inte hört av sig till honom heller. Under veckan hade hon passat på att söka på honom i smyg på LinkedIn och Facebook. LinkedIn profilen dignade av rekommendationer och ingående beskrivningar av hans expertis medan Facebook-profilen, inte helt otippat, var betydligt tunnare.

"Hur menar du?" frågade Christine. "Att vi ska göra någonting tillsammans, eller?"

"Det skulle jag gärna vilja, om du vill det förstås?" sa Johan.

Efter en stunds samtal insåg Christine att Johan tittade på henne. Han stod ute i lobbyn och hon satt och arbetade på den andra sidan glasväggen som skiljde entrén från kontorslandskapet. I samma ögonblick som Christine insåg att Johan betraktade henne for armen upp i hälsning. Hon hann inte hejda impulsen att vinka, blev röd och tappade helt fattningen, vilket Johan tyckte var otroligt roligt.

Anna Eriksson Skarin

”Då hämtar jag dig imorgon klockan åtta”, sa Johan. ”Det är kanske praktiskt om du tar med lite kläder”, fortsatte han.

*Ett möte kan förändra livet för alltid.
Ta ett djupt andetag, släpp taget och åk med.
Allt är som det ska vara.*

4. Möjligheter

Den vita spjålsängen där Lova låg och sov stod inkilad mellan sängen och väggen vid kortändan av Greger och Saras säng. I den lilla stugan fanns det inte så många ställen att välja på, utan sängen stod där den fick plats. Med en boyta på lite drygt 50 kvadratmeter i två plan var huset fullt redan innan bebissakerna kom på plats. Tur att det bara är några månader kvar till vi flyttar, tänkte Greger, när han med ett par stora kliv tog sig över till sin sida av sängen. Det senaste dygnet hade varit omtumlande och han la sig på sängen och sträckte ut sin ömmande kropp.

Sara satt framför datorn vid skrivbordet i vardagsrummet en trappa ner och tog hand om några kundorder som fastnat i systemet. Det var någon som undrade om det gick att få ett par byxor med en vidare midja, och ytterligare någon ville veta om ylletröjorna fanns i några andra färger.

De flesta kläderna sydde hon inte själv längre, men när Sara startade sitt företag för ungefär ett och ett halvt år sedan hade hon skött hela produktionen själv. När försäljningen tog fart tog hon först hjälp med sömnaden av sin syster Sandra, men sedan ett år tillbaka sköttes i princip hela produktionen i Indien.

Då och då sydde Sara fortfarande ett och annat plagg när kunderna bad om en specialare. Hon visste att det var oerhört dålig ekonomi i det men ville svara ja när kunderna frågade. Nu är det ett annat läge och jag borde vara ännu mera rädd om min tid, tänkte Sara. Dessutom blev kunderna ofta lite missnöjda när hon gick med på att sälja specialplagg, eftersom leveranstiden blev ett par veckor längre.

Tyvär finns inte byxan ”Snäcka” i en vidare midja, men vi ska titta på möjligheten till nästa kollektion, svarade Sara på kundens förfrågan, även om det tog emot att tacka nej.

Sara hörde hur Lova gnydde på övervåningen och snart också golvet som knarrade när Greger gick fram och lyfte upp henne. Efter att alla mejl var färdiglästa uppdaterade Sara Skärgårdsbarns Facebooksida med en bild på Lova i body och mjukisbyxor från den kommande kollektionen. Redan efter några minuter var det idel tummar upp och gratulationer.

I augusti skulle den andra kollektionen släppas och den här gången fanns det också bebiskläder i utbudet. De provplagg i storlek 50-62 som Lova hittills inte hade använt låg nu prydligt ihopvikta i byrån i hallen. Bättre reklam än att visa upp plaggen på sin egen bebis finns inte, tänkte Sara.

Klockan var redan tio och det var dags att lägga sig. Sara gjorde sig i ordning och gick sedan upp på övervåningen. Hon tittade på Lova som låg och sov i Gregers famn och det kändes överkligt att det där var hennes barn.

”Men jag är ju bara ett barn själv”, hade hon sagt när det visade sig att hon var gravid.

”Fast det är du inte, egentligen”, hade Greger svarat. ”Du har ju bara en bild av dig själv som den här människan som bara flyter runt i tillvaron, men inte ens det stämmer längre.”

Greger log mot Sara när hon la sig bredvid och såg på dem.

”Jag ska lägga över henne i sin säng”, sa Greger.

Lova fortsatte sova när Greger la ner henne på rygg i babysängen och Sara kände sig nästan besviken.

”Vi passar på att sova när hon sover”, sa Greger, som om han kunde läsa Saras tankar och visste att hon ville gå och klappa på sin dotter.

Ett par veckor efter det att Sara flyttat in hos Greger hittade hon hans mormors gamla symaskin och ett stort förråd med gamla tyger, knappar och resårband i en grönmålad träkista. Där hade de legat omsorgsfullt inplastade i minst tio år sedan Gregers mormor hade dött, eftersom ingen annan i familjen hade delat hennes intresse

för sömnad. Det första projektet var en mörkläggningsgardin till sovrummet, men snart sydde Sara alla möjliga saker. Gemensamt för alla tygerna i kistan var att de hade olika typer av skärgårdsmotiv och gick i rött, vitt och olika nyanser av blått. Det var sjömän, sjöstjärnor, sjökort, fiskar, fyrtorn, sälar och räkrålare.

Eftersom Sara inte ville att tygerna skulle ta slut sydde hon riktigt små plagg. Utan att hon själv var medveten om det blev det byxor, tunikor och jackor i storlekarna 86-110. Nu var de gamla tygerna för länge sedan slut, och Sara hade köpt nya tyger i liknande stil och kompletterat med trikåväv, spetsar och resårmuddar.

”Har du verkligen sytt de här kläderna själv?” sa Barbro med illa dold förvåning när hon klev in genom dörren och såg de små plaggen liggandes över soffryggen och hängandes över gardinstängen i vardagsrummet.

”Ja tänk för att jag har det!” svarade Sara och citerade Lotta på Bråkmakargatan.

”De här är faktiskt riktigt, riktigt fina barnkläder”, fortsatte Barbro. ”Du har ju verkligen fångat skärgårdskänslan.”

Hon var på väg att säga till Sara att hon säkert skulle kunna sälja kläderna, men hejdade sig eftersom det bästa sättet att få Sara att sätta klackarna i backen var att komma med olika former av glada tillrop. Istället var det Sara själv som sa det någon minut senare.

”Jag tänkte kolla om mamma vill sälja dem i butiken”, sa Sara. ”Och sen tror jag att Sandra skulle kunna hjälpa mig att sy, till en början alltså.” Sandra var Saras storasyster som bodde i Borlänge med man och två barn som redan var sex och åtta år gamla. ”Men jag måste hitta andra som vill sälja kläderna här omkring också. Det är ju skärgårdstema, och då verkar det vettigt att sälja här i skärgården.”

Barbro fortsatte att vakta sin tunga.

”Säg till om det är något jag kan hjälpa till med. Ja, som sagt, de var verkligen fina dina kläder”, sa Barbro och mindes att Sara faktiskt för några år sedan gått en halv utbildning till mönsterkonstruktör. Någonstans mellan folkhögskoleutbildningen till fotograf och hennes tre månader på ashram i Indien, trodde hon bestämt att det

var. Sara fyllde snart tjugosju och hade fortfarande aldrig avslutat någon utbildning eller haft ett jobb i mer än ett par månader.

”Jag tänkte att företaget kan heta Skärgårdsbarn”, sa Sara, som vid det här laget hade slutat klippa i det blårutiga tyget och blinkade mot solen som lyste in genom fönstret.

”Och eftersom det är så mycket blått i olika nyanser i den här första kollektionen tänkte jag att den helt enkelt får heta Hav. Nästa kollektion ska heta Kobbar eller något i den stilen. Då blir det lite mera grått och ännu lite mer stickat också.”

Barbro lyssnade på Saras ord och kände hur glädjen spred sig i hennes kropp. Det var första gången Sara pratade om att göra något på det här sättet. Men det gällde att inte blåsa i de stora trumpeterna visste Barbro av erfarenhet.

”Det låter alldeles fantastiskt, lilla du”, sa Barbro och log varmt mot Sara.

”Skulle du kunna hjälpa mig att registrera en firma?” frågade Sara.

”Självklart kan jag det. När skulle det passa dig?” frågade Barbro, som inte ville låta allt för angelägen.

”Vi gör det direkt. Jag har redan en hemsida med webbutik och om jag ska kunna sälja så måste jag ha en firma.”

Sara och Barbro gick och satte sig framför datorn och snart var det fixat.

”Då har vi registrerat en enskild firma, och jag har beställt en FA-skattsedel till dig. Det betyder att du kan ha ett jobb också vid sidan av firman. Alltså du måste inte, men det är ju bra att ha alla möjligheter öppna”, sa Barbro.

Sara lyssnade inte direkt på det Barbro sa utan muttrade bara något ohörbart till svar.

”Nu har jag lagt in att du kommer att tjäna ungefär tjugo tusen kronor under resten av det här året”, fortsatte Barbro utan att ta fasta på Saras knorrande. ”Vilket alltså är det som vi tror kommer att bli över med tanke på du kommer att ta en del kostnader också. Så det blir ungefär tretusen i preliminärskatt per månad under resten av året.”

Nu lyssnade Sara överraskande uppmärksamt och nickade.

”Då gäller det att jag sätter igång och säljer direkt”, sa Sara.

”Har du några gamla kvitton från tyger eller annat?” frågade Barbro. ”Du kan lämna alla kvitton till mig så hjälper jag dig med redovisningen. Om du vill det alltså?” tillade Barbro försiktigt.

”Det vore jättesnällt”, sa Sara som mötte Barbros blick och log.

”Vill du titta på webbutiken?” frågade Sara, och växlade snabbt fönster från bolagsverket.se till Skärgårdsbarns egen webbsida och butik.

Barbro såg en vacker hemsida med bilder på glada små barn som lekte i vattenbrynet vid klipporna på Östra Lagnö. Och vad hon kunde se verkade sidan lätt att använda och det var enkelt att välja storlek och lägga produkterna i korgen.

”Det är förstås du som har tagit bilderna också?” sa Barbro, och Sara nickade till svar. ”Men har du kläderna i alla storlekar?” undrade Barbro.

”Nej, det har jag så klart inte, men det går ju att sy. Och en sådan anstormning blir det nog inte”, menade Sara.

Säg inte det, tänkte Barbro och klickade sig runt på webben och förundrades över att Sara hade kunnat göra allt det här. ”Men är det du som har gjort webbsidan också?” undrade Barbro.

”Nej, den har Greger hjälpt mig med”, svarade Sara, ”det är sådant han jobbar med.”

Sara bläddrade bland sina papper, tog fram en lapp och kryssade punkten överst på listan där det stod ”Starta företag”.

”Du, jag behöver ta körkort också”, sa Sara. ”Kan du övningsköra med mig?”

*Allt samverkar och är precis som det ska vara.
Varje ögonblick rymmer oändliga möjligheter.
Då skapar vi precis det vi vill ha - till synes ur intet.*

5. *Jämförelse*

Christine visste inte för vilken gång i ordningen hon hade räknat Levis små fingrar och tår under hans åttio timmar i livet. Brösten spände och ömmade och efter förlossningen kändes det fortfarande som om någon hade slagit henne med en spade i rumpan. Känslorna svallade och hon kände sig så akut orolig för sitt barn. Jag vet inte om jag klarar av ett sådant här stort ansvar? tänkte hon. Tänk om han dör!

Igår kväll hade Levi skrikit hysteriskt och blivit alldeles röd och skrynklig i ansiktet. Christine trodde att han måste vara hungrig, men det kom bara lite, lite mjölk. När natten övergick i tidig morgon hade Levi lugnat ner sig och slutat skrika, men låg ändå som fastklistrad vid hennes bröst i flera timmar.

Hur lång tid ska det ta egentligen innan mjölken kommer? undrade Christine, och hittade information på internet om att det kunde ta upp till sex dagar. ”Men tänk om han svälter ihjäl? Vi kanske borde köpa ersättning”, hade Christine föreslagit för Johan, som inte alls hade varit lika orolig.

”Inte då! Han verkar väldigt pigg, om än lite arg”, hade Johan sagt.

Framåt morgonen hade mjölken äntligen runnit till och Christines bröst svällde upp och var stora och hårda som bowlingklot. Levi hade skrikit när hon låg på sidan och skulle amma, och då hade mjölken börjat spruta. Där hade Levi legat och gapat samtidigt som mjölken sprutade rakt i hans lilla öga och han såg ut som han höll på att dränkas innan Christine hade hunnit stoppa in bröstvårtan i hans mun. Om jag inte haft så ont hade det här varit riktigt komiskt, tänkte hon.

Men när Christine låg där i en t-shirt som var alldeles blöt av mjölk, i en säng som också var alldeles blöt, och när Levi dessutom kräktes upp tillsynes allt som han ätit, ville hon bara gråta. Johan låg och sov en halvmeter bort med ryggen mot henne och ändå kände Christine sig så otroligt ensam.

Christine la en handduk över den uppkastade mjölken och när Levi fortsatte äta kändes det som om någon sandpapprade hennes bröstvårta. Det sved och ömmade, samtidigt som det var skönt att mjölken rann ur de sprängfyllda brösten. Är det så här de stackars korna känner sig hela tiden? undrade hon.

När hon tittade på klockan för sista gången var den kvart över sex, och klockan åtta vaknade hon av att Johan duschade. Levi låg och sov så fridfullt bredvid henne att det var svårt att tro att han någonsin hade gjort något annat än att sova så där lugnt. Och visst lever han, konstaterade Christine när hon för femtielfte gången kände hans lätta andetag mot sitt pekfinger. Ett par minuter senare kom Johan ut ur duschen och kom fram och klappade Christine på kinden.

”Du ser så trött ut, lilla gumman. Har du fått sova någonting i natt?” frågade Johan och fick en matt blick till svar. ”Om du går och tar en dusch nu och klär på dig så sitter jag här med Levi”, sa han. Christine nickade bara till svar och gick in till badrummet. När hon stod i den varma duschen kändes det som om tårarna rann på insidan av bröstkorgen, men trots att hon kände sig så oerhört ledsen kom det inga riktiga tårar.

Första gången Christine gick till en spådam var ett kort tag efter att hon börjat jobba på IQ Software. Då handlade det framförallt om att hon hade problem i sitt dåvarande förhållande och ville gärna att någon annan skulle berätta för henne vad hon skulle göra. En kollega hade tipsat henne om spådamen under en kväll när ett gäng från jobbet hade varit ute på en after work. Christine hade omedelbart programmerat in numret i sin telefon.

”Så otroligt olikt dig att tro på sådant där”, hade en annan kollega sagt. ”Du är en vanlig normal vettig människa. Du borde ju veta bättre, liksom.”

Och det var ungefär så som Christine kände det själv. Hon var en normal människa med fötterna oerhört väl förankrade på jorden. Men ända sedan hon var liten hade hon fascinerats av allt som normala och vettiga människor borde tycka var flummigt.

Christine mindes att det var en ruggig höstdag som hon åkte för att träffa spådamen, och att det överraskande nog gått lätt att hitta parkering i närheten av Skanstull trots att det var mitt på dagen. Eftersom hon var så nervös hade hon gått åt fel håll på Ringvägen och höll på att komma försent trots att hon varit ute i god tid.

När Christine slagit koden knäppte det till i porten och hon klev in i ett mörkt trapphus. Christine kände impulsen som sa att hon skulle lägga benen på ryggen och vända om och springa därifrån, men hon gick en halvtrappa upp och till höger. På dörren var det en stor skylt där det stod: Susannes inre frid - Medium, healer och djurkommunikatör. Ja men då har jag kommit rätt, tänkte Christine som tyckte att situationen kändes överklig. Klockan var två minuter i elva när Christine ringde på klockan. Snart hörde hon steg närma sig dörren. Det går fortfarande att springa härifrån tänkte hon samtidigt som handtaget trycktes ned på andra sidan.

Susanne och hennes mottagning var precis så där excentriska som Christine hade föreställt sig, inklusive doften av rökelse, kristaller som hängde och dinglade och den lurviga katten som satte sig på fönsterblecket och betraktade henne allvarligt.

”Så vad är det som gör att du kommer för att träffa mig idag?” frågade Susanne.

”Det är mitt förhållande tror jag”, sa Christine vagt. ”Eller så är det att jag har känslan av att jag inte är på rätt plats i mitt liv”, försökte hon förklara. ”Eller, jag vet inte riktigt, jag tror att jag mest är nyfiken”, sa hon till sist.

”Jag förstår”, sa Susanne, och utan att ställa några flera frågor drog hon ut byrålådan och plockade fram en nött Tarotkortlek.

”Kupera leken två gånger med din vänstra hand”, sa Susanne och tittade utforskande på Christine. ”Och igen.” Christine gjorde lydigt som Susanne sa och funderade på vad det kunde tänkas betyda att hon bara lyfte upp ett väldigt litet antal kort från toppen av högen.

När Christine var klar lyfte Susanne upp den och snart låg ett ganska stort antal kort i ett avancerat mönster framför Christine.

”Du ser mannen som hänger upp och ner på det här kortet”, sa Susanne och pekade på kortet som heter den hängande mannen. ”Det är du”, sa hon. ”Universum låter dig hänga upp och ner eftersom du inte tar ställning. Det är som om du hänger och dinglar och innan dess att du står upp för vad du vill kommer du varken komma framåt eller bakåt.” Susanne gav henne en allvarlig blick med sina isblå ögon och Christine kände hur det brände till i magen. Med en skrämmande träffsäkerhet satte Susanne ord på vad Christine kände. Eftersom Christine satt tyst fortsatte Susanne för att verkligen göra sin poäng. ”Innan du skärper dig och accepterar din livsväg kommer du att fortsätta hänga där och dingla.”

Susanne vände nästa kort och konstaterade med allvarlig röst: ”Ditt livs kärlek finns i din framtid.”

Under den resterande tiden av konsultationen ställde Christine frågor om jobbet och livet i allmänhet. Men hon hade svårt att koncentrera sig på något annat än att mannen hon levde med inte var rätt. Det där med ”ditt livs kärlek” lät så ödesmättat och sentimentalt, och det kändes inte helt naturligt för Christine att tänka i de banorna. När Christine lämnade den lilla lägenheten var hon omtumlad och om möjligt ännu mer förvirrad än tidigare. Hur då ta ställning? tänkte hon.

Trots att det var spännande hos spådamen gick Christine inte tillbaka på flera år, utan det var först när hon träffat Johan som hon bokade ett nytt besök. Redan veckan efter deras möte hade hon en ny tid hos Susanne. Ända sedan den förra konsultationen hade Christine hållit utkik efter sitt livs kärlek. När hon träffade Johan för första gången på kick-offen hade hon omedelbart tänkt: Där är han! Där är mitt livs kärlek! Men helt säker kan man ju aldrig vara och Christine vill gärna att Susanne skulle bekräfta att hon hittat rätt.

”Och varför är du här idag?” frågade Susanne och tittade lika intensivt på Christine som gången innan. Christine fick känslan av att spådamen kände igen henne.

”Jag tror att jag har träffat mitt livs kärlek, och jag vill veta om det stämmer.”

Precis som förra gången fick Christine kupera leken två gånger, i två omgångar, med sin vänstra hand. Den här gången la Susanne ut fem kort på rad och vände dem ett efter ett, från vänster till höger.

”Jag ser två friare! sa Susanne lite överraskat. ”Kan det stämma?” frågade hon Christine.

Christine satt tyst en stund och kände hur hon blev röd i ansiktet. Det här hade hon inte tänkt sig. Hon hade väntat sig ett kort och gott: Jajamänsan, du har träffat mannen i ditt liv, din själsfrände. Med hundra procents sannolikhet kommer ni att leva lyckliga i alla era dagar och få vackra, begåvade barn. Dessutom ser jag sjötomt och semesterhus i Nerja.

När Christine tänkt en stund kom hon att tänka på sin kollega Peter som hon hade dansat och kramats lite med på företagets sommarfest. Han hämtade kaffe åt henne, lyssnade uppmärksamt på allt hon sa, och var en av mycket få människor i världen som fick henne att lätta sitt hjärta. Christine hade inte tänkt så mycket mer på det, men egentligen förstod hon att Peter ville något mer än att vara hennes vän. Christine hade gärna velat bli kär i Peter också, men hon visste att hur mycket hon än försökte så skulle hon inte bli förälskad i Peter. Den pinsamma sanningen var att Peter varken var snygg eller svår, vilka Christine visste var hennes två pojkvänstyper, så det fanns inte en chans att hon skulle få djupare känslor för Peter. Johan kvalade definitivt in i snyggkategorin men var synnerligen långt ifrån svår. Det hade hennes ex-pojkvän däremot varit.

”Vad heter dina friare?” undrade Susanne, och la ut två nya kort.

”Peter och Johan”, sa Christine och kände sig generad.

”Vi ska se om det stämmer”, sa Susanne, och plockade fram en pendel i kristall ur en svart liten sammetspåse.

Susanne höll pendeln framför Christine.

”Christines ena friare heter Peter”, sa Susanne, och från vad Christine förstod indikerade pendeln ett jakande svar.

”Vad heter den andre mannen?” frågade Susanne, helt utan ironi.

”Han heter Johan”, berättade Christine.

Återigen höll Susanne pendeln, som var en metallkedja fäst i en glittrande bergskristall, framför Christine.

”Christines andra friare heter Johan”, sa Susanne, och återigen bekräftade pendeln.

”Vi börjar med att lägga några kort för Peter”, sa Susanne, och la kortleken framför sig på bordet och bad Christine att kupera som hon hade gjort sist. Sedan la hon tre kort i en rad.

”Då ska vi se”, sa Susanne.

Vänskap, trofasthet och ärlighet.

”Det här hade varit ett mycket bra val av man, men jag ser ingen förälskelse. Det betyder inte att han inte är förälskad i dig, men korten säger att du inte är förälskad i honom”, sa Susanne och tittade med en illmarig blick på Christine.

Susanne samlade ihop korten och Christine fick återigen kupera innan Susanne la ut tre kort för Johan.

”Du ser det här kortet, det står för passion, och det här står för utmaningar och det farliga, och det här kortet förstår du kanske”, sa Susanne, och pekade med en lång röd nagel på kortet som hette ”the Lovers”. Christine drog efter andan.

”Jag kan bara bekräfta det du redan vet i ditt hjärta: Den här mannen är ditt livs kärlek. Men förhållandet kommer att bli en utmaning för dig”, sa Susanne.

Christine tog in det hon hörde och mindes sedan vad hennes kollega som tipsat om Susanne hade sagt till henne att fråga.

”Blir det ett livslångt förhållande?” frågade Christine.

Återigen nya kort på bordet.

”Det beror på”, började Susanne och lade ytterligare ett kort. ”Det beror på vad du väljer. Mer kan jag inte säga”, fortsatte hon och samlade raskt ihop korten igen.

Christine hade gärna velat fråga vad det var hon menade egentligen, men fick känslan av att det var bäst att låta bli.

”Men vi har en liten stund kvar”, sa Susanne. ”Vad säger du om vi gör en liten läggning om ditt liv?”

Susanne plockade fram en annan tarotlek och lät återigen Chris-

tine kupera med vänster hand. Därefter la hon tre nya kort på bordet och Susanne vände dem ett efter ett.

”Först tittar vi på den du har varit”, sa Susanne och vände fram kortet ”den småaktige”. ”Du har varit en kvinna som byggt murar runt dig och du har klamrat dig fast vid ytliga ägodelar. På sätt och vis har du varit girig och småaktig.”

”Sedan tittar vi på den du är nu”, sa Susanne. ”Intressant”, fortsatte hon och höjde på ögonbrynen när hon vände fram kortet ”kompromiss”. ”Jag tror att jag börjar förstå”, sa hon i nästa andetag, men utan att förklara något för Christine. ”Det här kortet betyder att du just nu lockas till att kompromissa, vilket bara kommer att leda till förvirring”, fortsatte Susanne.

Efter det var det dags för det tredje kortet som visade det som kommer.

”Det här kortet heter jämförelse”, sa Susanne. ”Det handlar om att vi behöver förstå att alla är ojämförligt unika. Kanske betyder det att du tror att någon människa är vackrare, mer begåvad, intelligent eller bättre än någon annan”, sa Susanne och tittade på Christine.

Innan Christine hann svara sa Susanne: ”Nu är klockan tre”, och det var dags att avsluta.

Små lätta knuffar blir snart till kaos. Samma händelse dyker upp i nya skepnader och miljöer. Ibland också från det förflutna som vi tycker att vi har lagt bakom oss.